

ב"ה

סדר לימוד משניות



ליום ההסתלקות – ההילולא

של

הרבנית הצדקנית

מרת חי' מושקא נ"ע

שניאורסאהן

-

אשת כ"ק אדמו"ר די"ע



כ"ב שבט ה'תשע"ט – הילולא הל"א



מסכת שבת פרק כ"ב

א. חבית שגשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתיר:

ב. כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן, ודגים מלוחים קטנים וקוליס האספנין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן:

ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכונן לעשות כלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם הייתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת:

ד. נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שיצננו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שגשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שוטחן בחמה, אבל לא כנגד העם:

ה. הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלונטיאות, לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלונטיא אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידן:

ו. סכין וממשמשין בבני מעים, אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימה, ואין עושיין אפקטוזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא:



מסכת שבת פרק א'

א. יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. ביצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוף ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חייב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוף ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חייב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין:

ב. לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל. לא יכנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין. ואם התחילו,

אין מפסיקין. מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה:

ג. לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישפח ויצא. ולא הלבבך בקלמוסו. ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר. באמת אמרו, החזן רואה היכן תינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. כיוצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה:

ד. ואלו מן ההלכות שאמרו בעלית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לבקרו. נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל, ושמנה עשר דברים גזרו בו ביום:

ה. בית שמאי אומרים, אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד יום. ובית הלל מתירין:

ו. בית שמאי אומרים, אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום, ולא את הצמר ליורה, אלא כדי שיקלט העין. ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים, אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. ובית הלל מתירין:

ז. בית שמאי אומרים, אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב. ובית הלל מתירין:

ח. בית שמאי אומרים, אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי, אלא כדי שיעשו מבעוד יום. ובכלן בית הלל מתירין עם השמש:

ט. אמר רבן שמעון בן גמליאל, נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לכן לכובס נכרי שלשה ימים קדם לשבת. ושׁוין אלו ואלו, שטוענין קורות בית הבד ועגולי הגת:

י. אין צולין בשר, בצל, וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום. אין נותנין פת לתנור עם חשכה, ולא חררה על גבי גחלים, אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה:

יא. משלשלין את הפסח בתנור עם חשכה. ומאחזין את האור במדורת בית המוקד. ובגבולין, כדי שיאחז האור ברבן. רבי יהודה אומר, בפחמין, כל שהוא:

ה | מסכת ברכות פרק ב'

א. היתה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא, אם כון לבו, יצא. ואם לאו, לא יצא. בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב, ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, באמצע שואל מפני היראה, ומשיב מפני הכבוד, בפרקים שואל מפני הכבוד, ומשיב שלום לכל אדם:

ב. אלו הן בין הפרקים, בין ברכה ראשונה לשניה, בין שניה לשמע, ובין שמע לוהיה אם שמע, בין והיה אם שמע לויאמר, בין ויאמר לאמת ויציב. רבי יהודה אומר, בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק. אמר רבי יהושע בן קרחה, למה קדמה שמע לוהיה

ח. חתן אם רצה לקרות קריאת שמע לילה הראשון, קורא. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל הרצה לטל את השם יטל:

אם שמע, אלא כדי שיקבל עליו על מלכות שמים תחלה, ואחר כך יקבל עליו על מצות. והיה אם שמע לויאמר, שוהיה אם שמע נוהג ביום ובלילה, ויאמר אינו נוהג אלא ביום:

מ

מסכת ברכות פרק א

א. מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלים ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העברה:

ב. מאימתי קורין את שמע בשחרית. משיפיר בין תכלת ללבן. רבי אליעזר אומר, בין תכלת לכרתי. וגומרה עד הנץ החמה. רבי יהושע אומר, עד שלש שעות, שכן דרך בני מלכים לעמד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך לא הפסיד, כאדם הקורא בתורה:

ג. הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו, יצא. רבי יוסי אומר, לא יצא. קרא ולא דקדק באותיותיה, רבי יוסי אומר יצא, רבי יהודה אומר לא יצא. הקורא למפרע, לא יצא. קרא וטעה, יחזר למקום שטעה:

ד. האמנין קורין בראש האילן או בראש הנדבך, מה שאינן רשאים לעשות כן בתפלה:

ה. חתן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון עד מוצאי שבת, אם לא עשה מעשה. מעשה ברבן גמליאל שקרא בלילה הראשון שנשא. אמרו לו תלמידיו, לא למדתנו, רבנו, שחתן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון. אמר להם, איני שומע לכם לבטל ממני מלכות שמים אפלו שעה אחת:

ו. רחץ לילה הראשון שמתה אשתו. אמרו לו תלמידיו, לא למדתנו, רבנו, שאבל אסור לרחץ. אמר להם, איני כשאר כל אדם, אסטניס אני:

ז. וכשמת טבי עבדו, קבל עליו תנחומין. אמרו לו תלמידיו, לא למדתנו רבנו, שאין מקבלין תנחומין על העבדים. אמר להם, אין טבי עבדי כשאר כל העבדים, כשר היה:

א. ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום. הדבילה, והתמרים, והחרובים, הארז, והכמון. הארז שבחוצה לארץ, כל המשתמש ממנו פטור:

ב. המקבל עליו להיות נאמן, מעשר את שהוא אוכל, ואת שהוא מוכר, ואת שהוא לוקח, ואינו מתארח אצל עם הארץ. רבי יהודה אומר, אף המתארח אצל עם הארץ נאמן. אמרו לו, על עצמו אינו נאמן, כיצד יהא נאמן על של אחרים:

ג. המקבל עליו להיות חבר, אינו מוכר לעם הארץ לח ויבש, ואינו לוקח ממנו לח, ואינו מתארח אצל עם הארץ, ולא מארחו אצלו בכסותו. רבי יהודה אומר, אף לא יגדל בהמה דקה, ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק, ולא יהא מטמא למתים, ומשמש בבית המדרש. אמרו לו, לא באו אלו לכלל:

ד. הנחתומים, לא חיבו אותם חכמים להפריש אלא כדי תרומת מעשר וחלה. החנוניים אינן רשאים למכר את הדמאי. כל המשפיעין במדה גסה, רשאים למכר את הדמאי. אלו הן המשפיעין במדה גסה, כגון הסיטונות ומוכרי תבואה:

ה. רבי מאיר אומר, את שדרכו להמדד בגסה ומדדו בדקה, טפלה דקה לגסה. את שדרכו להמדד בדקה ומדד בגסה, טפלה גסה לדקה. איוז היא מדה גסה, ביבש,

ג. בית שמאי אומרים, בערב כל אדם יטו ויקראו, ובבקר יעמדו, שנאמר (דברים ו) ובשכבה ובקומה. ובית הלל אומרים, כל אדם קורא כדרכו, שנאמר (שם) ובלקתה בדרך. אם פן, למה נאמר ובשכבה ובקומה, בשעה שבני אדם שוכבים, ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי טרפון, אני הייתי בא בדרך, והטתי לקרות, כדברי בית שמאי, וסכנתי בעצמי מפני הלסטים. אמרו לו, כדי היית לחוב בעצמך, שעברת על דברי בית הלל:

ד. בשחר מברך שתים לפניה ואחת לאחריה, ובערב שתים לפניה ושתים לאחריה. אחת ארבה ואחת קצרה. מקום שאמרו להאריך, אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לחתם, אינו רשאי שלא לחתם. ושלא לחתם, אינו רשאי לחתם:

ה. מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא, שנאמר (דברים טז) למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך, הימים. כל ימי חייך, הלילות. וחכמים אומרים, ימי חייך, העולם הזה. כל ימי חייך, להביא לימות המשיח:

שְׁלֹשֶׁת קַבִּינִין, וּבִלְחָה, דִּינָר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, סְלֵי תַאנִּים וְסְלֵי עֲנָבִים וְקָפוֹת שֶׁל יֵרֶק, כָּל זֶמֶן שֶׁהוּא מוֹכְרֵן אֶכְסָרָה, פָּטוּר:



מסכת ברכות פרק ז'

א. שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְאֶחָד, חִיבִין לְזַמֵּן. אֶכְל דְּמַאי, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שְׁנֹטְלָה תְרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שְׁנַפְדוֹ, וְהַשְּׂמֵשׁ שְׂאֵכְל כְּזֵית, וְהַכּוֹתִי, מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם. אֶכְל אֶכְל טָבֵל, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שְׁלֹא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שְׁלֹא נִפְדּוֹ, וְהַשְּׂמֵשׁ שְׂאֵכְל פְּחוֹת מְכֹזֵית, וְהַנְּכָרִי, אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם:

ב. נְשִׁים וְעֶבְדִים וְקַטְנִים, אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם. עַד כַּמָּה מְזַמְּנִין, עַד כְּזֵית. רַבִּי הִוְדָה אוֹמֵר, עַד כַּבִּיצָה:

ג. כִּיצַד מְזַמְּנִין, בְּשִׁלְשָׁה אוֹמֵר גְּבֻרָה. בְּשִׁלְשָׁה וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. בְּעֶשְׂרֵה, אוֹמֵר גְּבֻרָה לְאַלְהֵינוּ. בְּעֶשְׂרֵה וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ אַחַד עֶשְׂרֵה וְאֶחָד עֶשְׂרֵה רְבוּא. בְּמֵאָה אוֹמֵר גְּבֻרָה לִי אֱלֹהֵינוּ. בְּמֵאָה וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. בְּאַלְפֵי, אוֹמֵר גְּבֻרָה לִי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. בְּאַלְפֵי וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. בְּרְבוּא, אוֹמֵר, גְּבֻרָה לִי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל הַמְּזוֹן שְׂאֵכְלָנוּ. בְּרְבוּא וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. כַּעֲנִין שֶׁהוּא מְבָרֵךְ, כִּן עוֹנִין אַחֲרָיו, בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל

הַמְּזוֹן שְׂאֵכְלָנוּ. רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, לְפִי רַב הַקְּהָל הֵן מְבָרְכִין, שְׁנֹאֵמֵר בְּמִקְהָלוֹת בְּרָכוּ אֱלֹהִים, יי מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל (תְּהִלִּים סח). אֵמֵר רַבִּי עֲקִיבָא, מַה מְצִינוּ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, אַחַד מְרַבִּין וְאַחַד מְעִטִין אוֹמֵר, בְּרָכוּ אֵת יי. רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר, בְּרָכוּ אֵת יי הַמְּבָרֵךְ:

ד. שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְאֶחָד, אֵינֵן רִשְׁאִין לְחַלֵּק, וְכֵן אַרְבָּעָה, וְכֵן חֲמִשָּׁה. שְׁשָׁה נִחְלָקִין, עַד עֶשְׂרֵה. וְעֶשְׂרֵה אֵינֵן נִחְלָקִין, עַד שִׁיְהִיו עֶשְׂרִים:

ה. שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁהִיוּ אוֹכְלוֹת בְּבֵית אַחַד, בְּזֶמֶן שֶׁמְקַצְתָּן רוֹאִין אֶלּוֹ אֵת אֶלּוֹ, הֲרִי אֶלּוֹ מְצַטְרְפִים לְזַמּוֹן. וְאִם לֹאוּ, אֶלּוֹ מְזַמְּנִין לְעֶצְמָן, וְאֶלּוֹ מְזַמְּנִין לְעֶצְמָן. אֵין מְבָרְכִין עַל הַיַּיִן עַד שִׁיתֵּן לְתוֹכּוֹ מִים, דְּבַרִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, מְבָרְכִין:



מסכת נדרים פרק ח'

א. קוֹנֵם ייִן שְׂאֵנִי טוּעֵם הַיּוֹם, אֵינּוֹ אָסוּר אֶלֶּא עַד שֶׁתַּחֲשֵׁף. שְׁבֵת זוֹ, אָסוּר בְּכֹל הַשְּׁבֵת, וְשְׁבֵת שְׁעֵבְרָה. חֹדֶשׁ זֶה, אָסוּר בְּכֹל הַחֹדֶשׁ, וְרֵאשׁ חֹדֶשׁ לְהַבָּא. שְׁנָה זוֹ, אָסוּר בְּכֹל הַשְּׁנָה, וְרֵאשׁ הַשְּׁנָה לְעֵתִיד לְבָא. שְׁבוּעַ זֶה, אָסוּר בְּכֹל הַשְּׁבוּעַ, וְשִׁבְעֵי עֵת שְׁעֵבְרָה. וְאִם אֵמֵר יוֹם אַחַד, שְׁבֵת אַחַת, חֹדֶשׁ אַחַד, שְׁנָה אַחַת, שְׁבוּעַ אַחַד, אָסוּר מִיּוֹם לַיּוֹם:

ו. אָמַר קוֹנֵם בְּשׂוֹר שְׂאִינִי טוֹעֵם עַד שְׂיֵהָא
הַצּוּם, אֵינּוּ אֲסוּר אֶלָּא עַד לַיְלִי צוּם, שְׂלֹא
נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא עַד שְׂעָה שְׂדַרְךָ בְּנֵי אָדָם
לְאָכַל בְּשׂוֹר. רַבִּי יוֹסִי בְּנוֹ אֹמֵר, קוֹנֵם שׁוּם
שְׂאִינִי טוֹעֵם עַד שְׂתֵּהָא שְׂבֵת, אֵינּוּ אֲסוּר
אֶלָּא עַד לַיְלִי שְׂבֵת, שְׂלֹא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא עַד
שְׂעָה שְׂדַרְךָ בְּנֵי אָדָם לְאָכַל שׁוּם:

ז. הָאֹמֵר לְחִבְרוֹ קוֹנֵם שְׂאִינִי נִהְנֶה לָּךְ אִם אֵין
אַתָּה בָּא וְנוֹטֵל לְבִנְיָךְ כּוֹר אֶחָד שֶׁל חֲטִין
וְשְׂתֵי חֲבִיּוֹת שֶׁל יֵין, הָרִי זֶה יְכוּל לְהַפֵּר אֶת
נְדָרוֹ שְׂלֹא עַל פִּי חֲכָם, וַיֹּאמֶר לוֹ, כָּלוּם
אֲמַרְתָּ אֶלָּא מִפְּנֵי כְבוֹדִי, זֶהוּ כְבוֹדִי. וְכֵן
הָאֹמֵר לְחִבְרוֹ קוֹנֵם שְׂאֵתָה נִהְנֶה לִי אִם אֵין
אַתָּה בָּא וְנוֹתֵן לְבִנִי כּוֹר אֶחָד שֶׁל חֲטִין וְשְׂתֵי
חֲבִיּוֹת שֶׁל יֵין, רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, אֲסוּר עַד
שְׂיֵתָן. וְחֲכָמִים אֹמְרִים, אִף זֶה יְכוּל לְהַפֵּר
אֶת נְדָרוֹ שְׂלֹא עַל פִּי חֲכָם, וַיֹּאמֶר לוֹ, הָרִי
אֲנִי כְּאֵלוֹ הַתְּקַבְּלֵתִי. הֵיוּ מְסַרְבִּין בּוֹ לְשֵׂאת
בֵּת אַחוֹתוֹ וְאֹמֵר קוֹנֵם שְׂהִיא נִהְנִית לִי
לְעוֹלָם, וְכֵן הַמְּגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֹמֵר קוֹנֵם
אִשְׁתִּי נִהְנִית לִי לְעוֹלָם, הָרִי אֵלוֹ מִתְּרוֹת
לְהַנּוֹת לוֹ, שְׂלֹא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא לְשׁוּם
אִישׁוֹת. הֵיךְ מְסַרְבִּין בְּחִבְרוֹ שְׂיֵאֲכַל אֶצְלוֹ,
אֲמַר קוֹנֵם לְבֵיתָךְ שְׂאִינִי נִכְנָס, טַפְתָּ צוֹנֵן
שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, מִתֵּר לְכַנֵּס לְבֵיתוֹ וְלִשְׂתוֹת
מִמֶּנּוּ צוֹנֵן, שְׂלֹא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא לְשׁוּם אֲכִילָה
וּשְׂתֵיָהּ:

ב. עַד הַפֶּסַח, אֲסוּר עַד שְׂיֵגִיעַ. עַד שְׂיֵהָא,
אֲסוּר עַד שְׂיֵצֵא. עַד לַפְּנֵי הַפֶּסַח, רַבִּי מֵאִיר
אֹמֵר, אֲסוּר עַד שְׂיֵגִיעַ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר,
אֲסוּר עַד שְׂיֵצֵא:

ג. עַד הַקְּצִיר, עַד הַבְּצִיר, עַד הַמְּסִיק, אֵינּוּ
אֲסוּר אֶלָּא עַד שְׂיֵגִיעַ. זֶה הַכֹּלֵל, כָּל שְׂזֻמְנוֹ
קְבוּעַ וְאֹמֵר עַד שְׂיֵגִיעַ, אֲסוּר עַד שְׂיֵגִיעַ.
אֲמַר עַד שְׂיֵהָא, אֲסוּר עַד שְׂיֵצֵא. וְכֵל שְׂאִין
זְמַנּוֹ קְבוּעַ, בֵּין אֲמַר עַד שְׂיֵהָא, בֵּין אֲמַר עַד
שְׂיֵגִיעַ, אֵינּוּ אֲסוּר אֶלָּא עַד שְׂיֵגִיעַ:

ד. עַד הַקֵּיץ, עַד שְׂיֵהָא הַקֵּיץ, עַד שְׂיֵתְחִילוּ
הָעָם לְהַכְנִיס בְּכַלְפֹּת. עַד שְׂיַעֲבֹר הַקֵּיץ,
עַד שְׂיִקְפְּלוּ הַמְּקַצְעוֹת. עַד הַקְּצִיר, עַד
שְׂיֵתְחִיל הָעָם לְקַצֵּר, קְצִיר חֲטִין אֲבָל לֹא
קְצִיר שְׂעָרִים. הַכֹּל לְפִי מְקוֹם נְדָרוֹ, אִם הֵיךְ
בְּהָר, בְּהָר, וְאִם הֵיךְ בְּבַקְעָה, בְּבַקְעָה:

ה. עַד הַגְּשָׁמִים, עַד שְׂיֵהִיו הַגְּשָׁמִים, עַד
שְׂתֵּרַד רְבִיעָה שְׁנִיָּה. רַבֵּן שְׂמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
אֹמֵר, עַד שְׂיֵגִיעַ זְמַנָּה שֶׁל רְבִיעָה. עַד
שְׂיִפְסְקוּ גְשָׁמִים, עַד שְׂיֵצֵא נִסָּן כָּלוּ, דְּבָרֵי
רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, עַד שְׂיַעֲבֹר
הַפֶּסַח. קוֹנֵם יֵין שְׂאִינִי טוֹעֵם הַשְּׁנָה,
נִתְעַבְּרָה הַשְּׁנָה, אֲסוּר בָּהּ וּבְעַבְרָהּ. עַד
רֵאשׁ אֶדֶר, עַד רֵאשׁ אֶדֶר הָרֵאשׁוֹן. עַד סוּף
אֶדֶר, עַד סוּף אֶדֶר הָרֵאשׁוֹן. רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר, קוֹנֵם יֵין שְׂאִינִי טוֹעֵם עַד שְׂיֵהָא
הַפֶּסַח, אֵינּוּ אֲסוּר אֶלָּא עַד לַיִל הַפֶּסַח, שְׂלֹא
נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא עַד שְׂעָה שְׂדַרְךָ בְּנֵי אָדָם
לְשֵׂתוֹת יֵין:



מסכת ברכות פרק ה'

אותו. העובר לפני התיבה וטעה, יעבר אחר תחתיו, ולא יהא סרבן באותה שעה. מנין הוא מתחיל, מתחלת הברכה שטעה בה:

ד. העובר לפני התיבה, לא יענה אחר הכהנים אמן, מפני הטרוף. ואם אין שם כהן אלא הוא, לא ישא את כפיו. ואם הבטחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר לתפלתו, רשאי:

ה. המתפלל וטעה, סימן רע לו. ואם שליח צבור הוא, סימן רע לשולחיו, מפני ששלוחו של אדם כמותו. אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא, כשהיה מתפלל על החולים ואומר, זה חי וזה מת. אמרו לו, מנין אתה יודע. אמר להם, אם שגורה תפילתי בפי, יודע אני שהוא מקבל. ואם לאו, יודע אני שהוא מטרף:

א. אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש. חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים, כדי שיכינו את לבם למקום. אפלו המלך שואל בשלמו, לא ישיבנו. ואפלו נחש כרוף על עקבו, לא יפסיק:

ב. מזכירין גבורות גשמים בתחית המתים, ושואלין הגשמים בברכת השנים, והבדלה בחונן הדעת. רבי עקיבא אומר, אומרה ברכה רביעית בפני עצמה. רבי אליעזר אומר, בהודאה:

ג. האומר על קן צפור יגיעו רחמיה, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים, משתקין